

Communistische Partij Holland-Centraal Comité

De **Communistische Partij Holland-Centraal Comité** (CPH-CC) werd in 1926 gevormd door een aantal geroeyeerde leden van de **Communistische Partij Holland** (CPH), waaronder de voormalige leiding van deze CPH, David Wijnkoop, Willem van Ravesteyn en Jan Ceton. Tot 1930 zou de CPH-CC vergeefse pogingen doen om zich door de Komintern te laten erkennen als de officiële Nederlandse communistische partij.

De voorgeschiedenis gaat terug tot mei 1925 toen Wijnkoop, Van Ravesteyn en Ceton op last van de Komintern hun leidende positie binnen de CPH neerlegden. De Komintern strafte aldus het oude driemanschap, dat al sinds 1909 de leiding van de partij in handen had, voor zijn weigering om de besluiten van de Komintern op te volgen. Het oude driemanschap zou na deze degradatie binnen de CPH oppositie blijven voeren. Haar machtsbasis vond de oppositie vooral in de afdeling Rotterdam waar Van Ravesteyn grote invloed had. Na een conflict over contributiebetalingen besloot het nieuwe partijbestuur evenwel de gehele afdeling Rotterdam te schorsen. Het conflict leidde uiteindelijk tot het roeyement van de oppositie rondom Wijnkoop en Van Ravesteyn (22-24 mei 1926). Na dit roeyement zetten Wijnkoop en de zijnen hun oppositie aanvankelijk voort met een eigen periodiek (het vanaf juli 1926 verschijnende maandblad *De Communistische Gids*). Op 17 oktober 1926 richtten zij eveneens de Communistische Partij Holland-Centraal Comité op. De keuze voor deze naam was ingegeven door de overtuiging van de oprichters dat hun partij de enige, ware voortzetting was van de oude CPH. Voorzitter van de partij werd Jan Hoogcarspel. Volgens een schatting van de Centrale Inlichtingendienst waren ongeveer twee-à driehonderd CPH-leden overgestapt naar de CPH-CC.

Bij de gemeenteraadsverkiezingen en Provinciale-Statenvierkiezingen bleek de CPH-CC vooral in Amsterdam, Rotterdam en de noordelijke provincies veel aanhang te bezitten. In de beide grote steden en in de provincie Groningen was de CPH-CC groter dan de officiële CPH. Na de succesvol verlopen verkiezingen kreeg de partij een flinke tegenslag door het vertrek van Van Ravesteyn. In tegenstelling tot Wijnkoop wilde Van Ravesteyn dat de CPH-CC een onafhankelijke koers van de Komintern ging varen. Wijnkoop echter trachtte de Komintern te bewegen de CPH-CC als enige communistische partij te erkennen. Deze opzet faalde: in de zomer van 1928 oordeelde het Zesde Wereldcongres van de Komintern dat de CPH-CC onrechtmatig was en dat haar leden terug dienden te keren naar de officiële CPH.

Deze veroordeling ten spijt bleef de CPH-CC bestaan. De partij nam deel aan de Tweede Kamerverkiezingen van 3 juli 1929. Het leverde de CPH-Wijnkoop (zoals de partij ook werd genoemd) 29.860 stemmen op (0.8%) tegen 37.622 (1.1%) voor de officiële CPH. Beide CPH's hadden daarmee één zetel behaald. Wijnkoop nam de door de CPH-CC gewonnen zetel in.

Ondanks dit redelijke resultaat zagen steeds minder leden van de CPH-CC nog perspectief in de partij. Financieel ging het haar slecht en de breuk met Moskou had voor een sterk isolement gezorgd. Bovendien had de officiële CPH onder druk van de Komintern een nieuw partijbestuur gekozen. Begin maart 1930 spraken de leden van de CPH-CC zich op een partijconferentie dan ook uit voor een hernieuwde toenadering tot de officiële CPH. Na langdurig overleg met de Komintern en de officiële CPH besloot de CPH-CC zichzelf begin juli 1930 op te heffen. Het merendeel van haar leden keerde terug naar de officiële CPH. Enkelen van hen (waaronder Wijnkoop) zouden na hun terugkeer openlijk spijt betuigen voor hun kortstondige 'Alleingang'.